

26 Φεβρουαρίου 2015

Η «**Ημέρα και την Ώρα**» της Δευτέρας Παρουσίας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος

Ο χρόνος κατά τον οποίο θα συντελεσθεί αυτή η παλλιγενεσία δεν είναι γνωστός. Ο Χριστός είπε πως δεν είναι δική μας δουλειά να γνωρίζουμε «χρόνους και καιρούς» (Πραξ. α' 7)· κανείς, λέγει, δεν γνωρίζει «την ημέραν και την ώραν»· ούτε άγγελος. Θα συμβεί ξαφνικά, σαν τον κατακλυσμό. Ο Κύριος θα έλθει όπως ο κλέφτης, δηλαδή την ώρα που κανείς δεν το περιμένει, όπως έρχεται η αστραπή (Ματθ. κδ' 27. 36-44. Β' Πετρ. γ' 10. Αποκ. ιστ' 15).

«Να είσθε έτοιμοι, με τη μέση σας ζωσμένη και τα λυχνάρια σας αναμμένα. Και όμοιοι με ανθρώπους που αναμένουν τον Κύριο τους πό-τε θα επιστρέψη από τους γάμους για να τού ανοίξουν αμέσως μόλις έλθη και κτυπήση. Μακάριοι είναι οι δούλοι εκείνοι που θα τους βρή ο Κύριος να είναι άγρυπνοι όταν έλθει» (Λουκ. ιβ' 35-37). «Αγρυπνείτε λοιπόν, διότι δεν ξέρετε την ημέρα και την ώρα κατά την οποία έρχεται ο Υιός τού ανθρώπου» (Ματθ. κε'13. Λουκ. κα' 34-36. Α' Θεσ. ε' 1-7).

Πριν από τη Δευτέρα Παρουσία θα συμβούν γεγονότα, τα οποία περιγράφονται

στην Αγία Γραφή· θα είναι πόλεμοι (Ματθ. κδ' 6. Λουκ. κα' 9-10. Αποκ. στ' 3-4), πείνα (Ματθ. κδ' 7. Αποκ. στ' 5-6), επιδημίες, σεισμοί (Ματθ. κδ' 7. Λουκ. κα' 11. Αποκ. στ' 7-8), διάφορες φυσικές αναστατώσεις και καταστροφές (Ματθ. κδ' 29. Αποκ. στ' 12 14. η' 6-9. Ης. ιγ' 10-11. λδ' 4. Ιωήλ β' 31. Αμώς η' 9), που θα οδηγήσουν σε αγωνία και τρόμο τους ασεβείς (Ησ. β' 10. Ως. Γ 8. Αποκ. στ' 15-17).

Το ευαγγέλιο θα κηρυχθεί σε όλη την οικουμένη (Ματθ. κδ' 6. Λουκ. κα' 9-10. Αποκ. ιδ' 6-7), όμως αυτό δεν σημαίνει πως οι άνθρωποι θα γίνουν ευσεβέστεροι. Αντίθετα θα ψυχρανθεί η αγάπη των πολλών (Ματθ. κδ' 12) και θα αυξηθούν τα σκάνδαλα (Ματθ. κδ' 10). Ο λόγος τού Κυρίου θα είναι τότε επίκαιρος· «πλην ο Υιός τού ανθρώπου ελθών άρα ευρήσει πίστιν επί της γης;» Οι και-ροί εκείνοι θα είναι καιροί αποστασίας (Αποκ. η' 10-11), που θα οδηγήσουν στην φανέρωση τού «ανθρώπου της αμαρτίας, τού Υιού της απωλείας», ο οποίος θα θεοποιήσει τον εαυτό του και θα κηρύξει φοβερό διωγμό εναντίον της Εκκλησίας· όμως ο Κύριος, με την έλευσή Του θα καταστρέψει με την πνοή τού στόματός του και θα «καταργήση την επιφάνειά του» (Β' Θεσ. β' 1-12).

Γιατί ο Κύριος δεν εφανέρωσε τον χρόνο της ελεύσεώς Του στους μαθητές, ώστε να το γνωρίζουμε και μεις όλοι; Για να αναμένουμε καθημερινά τον ουράνιο νυμφίο, λέγει ο Ιππόλυτος, για να μην αμελήσουμε με τη σκέψη πως ο Κύριος «χρονίζει» (Ματθ. κε' 5) νυστάξουμε και εκπέσουμε από την ουράνια ζωή. Γιατί περιεργάζεσαι τους χρόνους και την ημέρα τού Κυρίου, αφού τα απέκρυψε ο Σωτήρας; ερωτά ο Ιππόλυτος και υπενθυμίζει πως δεν ξέρουμε ούτε την ημέρα τού θανάτου μας και πολυπραγμονούμε με τη συντέλεια τού κόσμου;

Ο Θεός από μακροθυμία είπε στις ψυχές των εσφαγμένων δια τον λόγο τού Αρνίου να αναπαυθούν ακόμη μερικό χρόνο, ώσπου να τελειώσουν το μαρτύριο και οι αδελφοί τους (Αποκ. στ' 10-11).

Ο λόγος αυτός τού Κυρίου στους Αγίους μάρτυρες αποτελεί και για μας απάντηση στο ερώτημα για τη δική μας ορθή στάση· «ει ουν τοις μάρτυσι προσετάγη μακροθυμείν, οίτινες το ίδιον αίμα υπέρ τού Χριστού εξέχεαν, διατί και συ ου μακροθυμείς ίνα και έτεροι σωθώσιν και ο αριθμός των κλητών (και αγίων) πληρωθή;» (Ιππολ., Εις Δαν. Δ' Χεί.ΧείII, ΒΕΠ 6, 83-88.87).

Κλείνοντας αυτό το κεφάλαιο για τη δόξα τού μέλλοντος αιώνος παρατηρούμε πως με τη Δευτέρα παρουσία τού Χριστού εκπληρώνεται ο σκοπός της ιστορίας τού ανθρώπου και ολόκληρης της δημιουργίας.

Ήδη από την πρώτη παρουσία τού Χριστού ο Σατανάς, ο Αντίδικος τού ανθρώπου, έπαυσε να εξουσιάζει τους πιστούς και συνετρίβη. Ο περιορισμός του αυτός διαρκεί «χίλια έτη», μέχρι την έλευση του Κυρίου. Λίγο πριν θα αναπτύξει και πάλι ελεύθερα καταστροφική δραστηριότητα μέσω τού «εκλεκτού» του, τού

Αντίχριστου. Όμως δεν θα έχει εξουσία πάνω στους πιστούς που θα είναι «σφραγισμένοι» από τον άγγελο του Κυρίου και τα ονόματά τους θα έχουν γραφεί στο βιβλίο της ζωής.

Αλλά και για τους πιστούς θα είναι τότε ημέρες μεγάλης θλίψεως, πού για χάρη τους θα συντομευθούν. Θα εγερθούν τότε οι «δύο μάρτυρες», που θα κηρύττουν με εξουσία και θα αποκαλύπτουν την ταυτότητα του Αντίχριστου. Η παρουσία τού Κυρίου, που θα σημάνει την συντριβή του Αντίχριστου θα είναι ένδοξη. Για τους δικαίους η ημέρα εκείνη θα είναι φως και δόξα. Για τους αδίκους όμως σκότος και αισχύνη. Δεν πρόκειται εδώ για δύο φαινόμενα αλλά για ένα· δεν είναι άλλο το φως της δόξας και άλλο το «πυρ της κολάσεως» αλλά το ίδιο φως, που για τους δικαίους είναι δόξα και για τους αδίκους κόλαση.

Ο χωρισμός ανάμεσα στους δικαίους και στους αδίκους δεν είναι τοπικός, αλλά τροπικός, ανάλογα με τη στάση που παίρνουν απέναντι στην αγάπη του Θεού.

Αυτή η αγάπη θα αποτελέσει πηγή χαράς και αγαλλίασης για όσους την δέχθηκαν στη ζωή τους, ενώ για τους άλλους, που συνειδητά την απέρριψαν θα αποτελέσει αίτια βασανισμού. Ο Θεός αγαπάει όλους τους ανθρώπους χωρίς διακρίσεις· όμως σέβεται τις επιλογές τού καθε-νός, ακόμη και αν κάποιος αρνηθεί να ζήσει σε κοινωνία με τον Θεό και απορρίψει την αγάπη Του. Σ' αυτό ακριβώς συνίσταται η τραγωδία του ανθρώπου.

Ο εκούσιος χωρισμός από τον Θεό λογίζεται σ' αυτή την ζωή πνευματικός θάνατος, ενώ κατά την Δευτέρα παρουσία του Χριστού θα μεταβληθεί σε αιώνιο χωρισμό, σε «δεύτερο θάνατο». Δεν υπάρχει μεγαλύ-τερη κόλαση από τη στέρηση της κοινωνίας αγάπης με τον Θεό, την ολοκληρωτική μοναξιά του ανθρώπου, την τέλεια πνευματική απομόνω-ση.

Αυτή η μοναξιά οφείλεται στην επιλογή τού ανθρώπου. Ο Θεός κα-λεί τους πάντες· όμως δεν εξαναγκάζει κανένα και κανένας δεν οδη-γείται στην κόλαση αυτής της αποξένωσης από τον Θεό, που είναι η ζωή, χωρίς τη θέλησή του. Ο άνθρωπος είναι από τη φύση του «κατ' εικόνα Θεού» και επομένως το μυστήριο της ελευθερίας του απορρέει από τη φύση τού ανθρώπου. Εάν ο Θεός περιόριζε την ελευθερία τού ανθρώπου θα περιόριζε το ίδιο το μεγαλείο της δημιουργίας Του· δεν θα ήταν πλέον ο άνθρωπος το «κατ' εικόνα» τού Θεού.

Σε ό,τι αφορά τον Θεό η αποκατάσταση τού ανθρώπου και ολοκλήρου της δημιουργίας συντελείται με τη Δευτέρα Παρουσία τού Χριστού· ο Θεός γίνεται «τα πάντα εν πάσι» (Α' Κορ. ιε' 28). Όμως αυτή η πανταχού παρουσία τού Θεού βιούται με διαφορετικό τρόπο από τον κάθε άνθρωπο. Αυτό δεν έχει σχέση με την πρόθεση τού Θεού που είναι πάντοτε αγαθή· «εγώ ηλθον ίνα ζωήν έχωσι και

περισσόν έχωσιν», λέγει ο Κύριος (Ιω. Γ 10). Όταν όμως η άνθρωπος απορρίψει αυτή τη ζωή, ο Θεός δεν τον εκβιάζει· η αναγκαστική σωτηρία αποτελεί κόλαση. Όμως αυτό δεν συμβαίνει με την ανακαίνιση της όλης κτίσεως· για-τί η κτίση υπετάγη στη δουλεία της φθοράς όχι με τη δική της προαίρεση, αλλά χωρίς αυτή, «ουχ εκούσα» (Ρωμ. η' 20). Η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν κηρύττει την κατάργηση της ύλης, αλλά την αλλοίωσή της, την αφθαρσία ολόκληρης της δημιουργίας· το μετασχηματισμό της κτίσεως και την ανανέωση ολοκλήρου τού κόσμου, ώστε να καταστεί άξιο κατοικητήριο της δόξας που θα περιβάλλει τον άνθρωπο.

Ένα λαμπρό μέλλον, λοιπόν, αναμένει τον άνθρωπο και την κτίση όλη. Η «Νέα Ιερουσαλήμ», η Εκκλησία, δεν είναι δημιούργημα τού ανθρώπου, αλλά αναδημιουργία τού Θεού. Γι' αυτό και κατεβαίνει από τον ουρανό. Ο άνθρωπος θα «γνωρίσει» πλέον το Θεό, με την έννοια πως θα αισθάνεται την παρουσία Του· ο Θεός θα «περιπατεί» και πάλι στον ανακαινισμένο παράδεισο. Η Εκκλησία χαρακτηρίζεται ως «Νύμφη», που είναι ετοιμασμένη με τη φροντίδα τού ίδιου τού Θεού, και εξα-γνισμένη με το «αίμα τού Αρνίου». Η Θεο-γνωσία δεν θα αποτελεί διανοητική υπόθεση ή διεργασία, αλλά ζωντανή κοινωνία τού ανθρώπου με τον Θεό. Γι' αυτό και η κοινωνία αυτή εκφράζεται με τους «γάμους» τού Αρνίου και η «γνώση» εξεικονίζεται με το φως της δόξας τού Θεού και την καθαρότητα της ουράνιας πόλης, όπου ο άνθρωπος θα έχει πρό-σβαση στο «ξύλο της ζωής».

Θα βλέπει το πρόσωπο τού Θεού διότι ζει στη σκηνή τού Θεού... και ο Θεός θα εξαλείψει κάθε δάκρυ από τους οφθαλμούς του κι ο θάνατος δεν θα υπάρχει πια, ούτε πένθος, ούτε κραυγή ούτε πόνος δεν θα υπάρχουν πια. Διότι τα πρώτα παρήλθαν (Αποκ. 21, 3-4).

Πηγή: (Από το βιβλίο: ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ),
egolpion.com